

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 99.653 van elf oktober 2001
in de zaak A. 94.313/VII-22.326**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat A. DESWAEF,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 de Wynantsstraat 23

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
 Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 4 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 augustus 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DESWAEF, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 24 juli 1999 en verklaarde zich op 26 juli 1999 vluchteling.

1.2. Op 28 maart 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 juli 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 31 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Limpens.

Betrokkene, van Slovaakse nationaliteit en van zigeunerorigine, verklaart verscheidene problemen te hebben ondervonden in Tsjechië (1986-1998) en in Slowakije (1998-1999) omwille van zijn etnische origine. Sinds 1993 zou betrokkene op zijn werk nabij het dorp Vintirov (Tsjechië) regelmatig beledigd zijn door zijn collega's, meer bepaald door J. D.. Deze zou, volgens betrokkene, lid zijn van een skinhead-beweging en zou zijn voorkeur voor een 'witte' republiek onomwonden verkondigd hebben. In 1994-1995 zou het in de cafetaria tot een discussie en handgemeen zijn gekomen tussen beiden (betrokkene zou de enige werknemer geweest

zijn van zigeunerorigine), waarbij J. D. scherven van een bord in het gelaat van betrokkene zou geworpen hebben. Betrokkene zou gewond zijn aan de neus en de arm en diezelfde dag nog verzorgd zijn in het hospitaal. Betrokkene zou één of twee dagen na dit incident klacht ingediend hebben bij de politie maar zou later nooit meer iets over het verloop van het onderzoek vernomen hebben. Betrokkene zou hierna nog vier á vijf maanden in deze firma gewerkt hebben maar zou eind 1995, na aanhoudende bedreigingen door de collega's, ontslag genomen hebben. Betrokkene zou hierna geen werk meer hebben gevonden maar zou wel beschikt hebben over een uitkering in de periode 1997-1998. Zijn zoon Z. K. zou in Chodov, waar hij school liep, regelmatig (twee á drie keer per week) zijn aangevallen door medeleerlingen en skinheads. Betrokkene vermoedt dat dit een soort afrekening was voor het conflict dat hij met J. D. had gehad. Na een interpellatie door betrokkene bij de schooldirecteur zou deze niet hebben ingegrepen. Eind 1998 zouden betrokkene en zijn gezin verhuisd zijn naar Michajlovce (Slovakije), meer bepaald naar de woning van betrokkenes vader. Daar zouden de overwegend blanke burens echter problemen hebben gemaakt van de aanwezigheid van betrokkene en zijn zes kinderen. Volgens de burens zouden de spelende kinderen voor heel wat overlast zorgen in de buurt. Op de bus en op school zouden de kinderen, Z. K. en Z. Z., omwille van hun etnische origine gediscrimineerd zijn. Ook de lerares zou zich schuldig gemaakt hebben aan racistische uitspraken ten aanzien van betrokkenes kinderen, maar zou dit in aanwezigheid van betrokkene en de schooldirecteur ontkend hebben. Na deze ontmoeting zou betrokkene samen met zijn dochter Z. en zoon K. zijn lastiggevallen op de bus door jonge, blanke kerels. Zowel betrokkene als zijn zoon zouden hierbij gewond geraakt zijn. Toen betrokkene klacht ging indienen bij de politie zouden deze de feiten geminimaliseerd hebben en zouden ze geweigerd hebben de klacht te aanvaarden. In maart of april 1999 zou betrokkene, na aanhoudende problemen met de burens en op aandringen van betrokkenes vader, diens woning hebben verlaten en zou het gezin bij betrokkenes schoonmoeder en andere familieleden hebben gewoond. Op 23 juli 1999 zou betrokkene samen met zijn echtgenote en hun zes minderjarige kinderen het land per trein hebben verlaten omdat betrokkene meende niet langer de veiligheid van zijn gezin te kunnen garanderen. Op 26 juli 1999 zou betrokkene samen met zijn gezin in België asiel hebben aangevraagd. Betrokkene was in het bezit van zijn internationaal paspoort.

Betrokkene zou vanaf zijn geboorte tot 1986 in het Slovaakse landsgedeelte hebben gewoond. In 1986 zou betrokkene samen met zijn gezin wegens beperkte huisvesting naar het Tsjechische landsgedeelte zijn verhuisd waar hij tot eind 1998 zou verbleven hebben. Van eind 1998 tot juli 1999 zou het gezin in Slovakije hebben gewoond.

De feiten die betrokkene aanhaalt met betrekking tot zijn verblijf in Tsjechië zijn tweevoudig. Enerzijds zou betrokkene sinds 1993 omwille van zijn etnische origine gediscrimineerd zijn op het werk. In 1994 of 1995 zou dit geleid hebben tot een handgemeen tussen betrokkene en zijn collega J. D. en zou hij gewond geweest zijn. Ondanks de ernst van dit feit zou hij nog vier á vijf maanden op dezelfde werkplaats gewerkt hebben. Behalve bedreigingen en pesterijen maakt betrokkene in die periode geen melding van verder fysiek geweld tegen zijn persoon. Na dit feit is betrokkene nog tot eind 1998 in de dorp Vintirov blijven wonen, ondanks het feit dat betrokkenes belager, J. D., in hetzelfde gebouw zou gewoond hebben. Anderzijds haalt betrokkene ook de problemen aan die zijn zoon K. zou hebben ondervonden. Kort na de door betrokkene aangehaalde feiten in 1995 zou Karol regelmatig zijn lastiggevallen door klasgenoten en skinheads, wat volgens betrokkene moet gezien worden als een afrekening voor betrokkenes conflict met J. D..

Betrokkene argumenteert zijn vertrek eind 1998 uit Tsjechië naar Slovakije op basis van voornoemde feiten in 1993-1995. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat hij deze feiten niet als dermate ernstig heeft ervaren dat het hem ertoe heeft aanzet het land onmiddellijk te verlaten. Betrokkene verliet Tsjechië pas drie jaar later, zonder nog ernstige problemen met D. of anderen te hebben gehad. Ten tweede kan opgemerkt worden dat er talrijke tegenstrijdigheden bestaan enerzijds tussen de verklaringen die betrokkene heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal en anderzijds tussen betrokkenes verklaringen en die van zijn vrouw op het Commissariaat-generaal. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene meerdere keren te zijn aangevallen en daardoor verschillende keren gehospitaliseerd te zijn. Op het Commissariaat-generaal vernoemde betrokkene enkel het incident met J. D. waarna hij verzorging nodig had in het ziekenhuis en verklaarde

hij nooit opgenomen te zijn in een hospitaal (verslag interview Commissariaat-generaal man p. 3 en 7). Bovendien verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal nooit fysisch geweld te hebben ondergaan door de politie (verslag interview Commissariaat-generaal man p. 7), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde door de politie geslagen te zijn toen hij klacht ging indienen.

Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene nog vier à vijf maanden te hebben gewerkt in het bedrijf na de aanval (verslag interview Commissariaat-generaal man p. 4). Zijn vrouw verklaarde echter dat haar man, na die aanval, nog slechts één à twee weken in dat bedrijf zou hebben gewerkt (verslag interview Commissariaat-generaal vrouw p. 3). Betrokkene verklaarde dat Jozef Duzjda en hij in hetzelfde gebouw woonden (verslag interview Commissariaat-generaal man p. 3) terwijl zijn vrouw verklaarde dat die persoon niet op dezelfde plaats maar wel in hetzelfde dorp woonde. Hij zou in het oude gedeelte van de stad wonen (verslag interview Commissariaat-generaal vrouw p. 3). Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas aan.

Vanaf eind 1998 tot het vertrek in juli 1999 zouden betrokkene en zijn gezin in Slovakije hebben doorgebracht. Hier maakt betrokkene melding enerzijds van problemen met de burens, anderzijds van racisme op school bij de kinderen en van een incident op de bus. Blijkbaar werd dit laatste feit op de bus door betrokkene niet als zeer ernstig ervaren aangezien hij dit in eerste instantie op de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld. Deze feiten zijn bovendien onvoldoende zwaarwichtig om als persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève te worden beschouwd.

Bovendien stuiten we opnieuw op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd door betrokkene op het Commissariaat-generaal en deze afgelegd door zijn echtgenote. Betrokkene beweerde nog vier à vijf maanden dakloos te hebben geleefd vooraleer hij naar België reisde (verslag interview Commissariaat-generaal man p. 7). Volgens zijn echtgenote zouden dit één à twee weken geweest zijn (verslag interview Commissariaat-generaal vrouw p. 7). Dit verschil in weergave van de feiten doet in ernstige mate twifelen aan de geloofwaardigheid ervan.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten (internationale paspoorten van betrokkene, zijn vrouw en zijn twee oudste kinderen; huwelijksakte; geboorteakten van betrokkene, zijn vrouw en zijn zes minderjarige kinderen) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 1,(A)2 van de Conventie van Genève (ondertekend op 28 juli 1952) betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat zij stelt dat de voornoemde bepalingen werden geschonden doordat de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat, enerzijds, haar asielaanvraag bedrieglijk is en, anderzijds, zij geen risico op vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie loopt in haar thuisland; dat de verzoekende partij verwijst naar het feitenrelaas in haar verzoekschrift, naar persverslagen en een onderzoeksrapport, waaruit zij afleidt dat het “voor de hand ligt” dat zij bij een terugkeer in haar land van herkomst zal worden vervolgd, gelet op haar Roma-origine; dat zij stelt dat Roma-zigeuners in haar thuisland sinds lang worden geconfronteerd met het systematische geweld vanwege extreem-rechts en skinheads; dat zij zelfs, omwille van haar origine, tijdens de verhoren door de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal met minachting werd behandeld door de tolken;

Overwegende dat het Verdrag van Genève geen rechtstreekse werking heeft; dat het immers een ruime appreciatiebevoegdheid geeft aan de verdragsluitende staten; dat de Belgische overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt in artikel 52 van de vreemdelingenwet; dat de schending van voornoemd verdrag niet dienstig kan worden aangevoerd zonder dat ook de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet wordt ingeroepen;

Overwegende dat de verzoekende partij wel degelijk ook een schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet inroept; dat dit artikel uit meerdere paragrafen, alinea's en onderdelen bestaat; dat elke paragraaf een verschillende situatie voorziet; dat het middel, zoals het is gesteld, niet toelaat te oordelen welke rechtsregel van artikel 52 zou geschonden zijn; dat het middel wegens zijn vaagheid onduidelijk en bijgevolg onontvankelijk is;

Overwegende ten overvloede dat de verzoekende partij in essentie stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte geoordeeld heeft dat de asielaanvraag bedrieglijk was omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij een risico op vervolging loopt in haar land van herkomst; dat zij zich er toe beperkt een aantal vage en zeer algemene beweringen omtrent de toestand in het land van herkomst naar voor te brengen; dat zij in gebreke blijft die beweringen te staven met concrete gegevens die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie; dat de verzoekende partij er niet in slaagt de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen;

Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel; dat ook nog wordt gesproken over “het beginsel van behoorlijk bestuur”; dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur zijn; dat de verzoekende partij echter nalaat aan te duiden om welk

beginsel van behoorlijk bestuur het zou gaan; dat kan worden verondersteld dat het gaat om de overige in het middel aangehaalde beginselen; dat de verzoekende partij ook nog voorhoudt dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt; dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaring van de verzoekende partij het gevolg zouden zijn van de slechte vertaling door de tolk;

Overwegende dat de verzoekende partij in de loop van de administratieve procedures nooit melding heeft gemaakt van de problemen met de tolken; dat zij voor, tijdens of na de verhoren nooit enig voorbehoud met betrekking tot de objectiviteit van de tolken heeft geformuleerd; dat, gelet op de ernst van de aantijgingen, redelijkerwijze mocht verwacht worden dat zij gedurende de loop van de asielprocedure melding zou hebben gemaakt van deze problemen;

Overwegende dat uit een analyse van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in een eerste deel op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de door de verzoekende partij tijdens het verhoor in het kader van het dringend beroep afgelegde verklaringen uiteenzet; dat vervolgens de commissaris-generaal zijn bevindingen weergeeft van het onderzoek van deze verklaringen; dat de commissaris-generaal oordeelt dat de aanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat zij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de verzoekende partij geen andere gegevens aanbrengt waaruit men zou kunnen afleiden dat die bevindingen een kennelijk onredelijke beoordelingsfout zouden inhouden;

Overwegende dat, gelet op het voorafgaande, dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is;

Overwegende dat de stelling van de verzoekende partij, dat de commissaris-generaal in casu onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan, niet kan worden bijgevalen; dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van verzoeker als bedrieglijk te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier;

Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij in het derde middel de schending aanvoert van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens; dat zij nogmaals benadrukt dat zij bij een terugkeer naar haar land

van herkomst een heel groot risico loopt om het slachtoffer te worden van onmenselijke en vernederende behandelingen; dat bovendien het probleem met de tolken, dat in het tweede middel werd geschetst, een schending zou uitmaken van art. 6 E.V.R.M.;

Overwegende dat artikel 6 E.V.R.M. slechts van toepassing is op geschillen betreffende burgerlijke rechten en verplichtingen en op de strafvervolgning; dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een publiekrechtelijk karakter hebben; dat het asielrecht een politiek recht is; dat artikel 6 E.V.R.M. in casu niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat, met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 3 E.V.R.M., zoals in verband met het eerste middel werd gesteld, de verzoekende partij het risico op vervolging in het land van herkomst niet aannemelijk maakt; dat zij in het derde middel ook geen nieuwe elementen aanbrengt die het tegendeel zouden aantonen;

Overwegende dat dit middel evenmin gegrond is;

5. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuidend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
elf oktober tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.